

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Lehetetlen?

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag... semmi sem volna lehetetlen néktek.“ Mt. 17, 20.

Minden egyházi munkának sarkalatos kérdése, hogy a munkás hisz-e Istenben. Abban az Istenben, aki szünet nélkül munkálkodik, aki az élet és minden életnek teremtője és forrása. Hiszi-e azt, hogy Isten akarát meg lehet ismerni, meg lehet másokkal ismertetni és meg lehet cselekedni. Plátó, a híres görög filozófus azt mondta, hogy a világ atyját és teremtőjét nem lehet kikutatni, s ha megtalálnánk is, nem lehet az egész emberiséggel megismertetni.

A mi Urunk Jézus ebben nem látott semmi lehetetlenséget. A missziói parancs a legdöntőbb bizonyíték arra, hogy a világmindenség Atyját és Teremtőjét meg lehet ismerni és másokkal is meg lehet ismertetni. Nem csupán egyes egészen különleges lelki alkatú vagy tehetségű emberekkel, hanem mindenkiel. A parancsa egészen határozott és nem tesz kivételt. Az evangéliumot hirdetni kell minden teremtésnek (Márk 16, 15). „Nékem adatott minden hatalom... Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket.“ Máté 28, 18—19. Nem szabad lekicsinyelni annak a vállalkozásnak nagyságát és dicsőségét, amelyet reánk bízott az Úr. Minél többet fontolgatjuk ezt a missziói munkát s minél többet elmélkedünk ennek a missziói

munkának az emberiség történelmében kifejtett hatásáról, annál nagyobbak és dicsőbbnek tűnik fel.

A mi Urunk nem azt mondta, hogy az apostolok a népekből egyeseket halásszanak ki. Amikor a „világ“-ról beszél, „mind e széles világ“-ról, nem úgy érti, hogy a népekből ki kell válogatni azokat, akik különös hajlammal vagy érzékkel bírnak a vallásos dolgok iránt. Parancsa azt követeli, hogy minden embert, az emberi életnek minden területét és szakaszát az ő uralma alá kell hajtani, amíg nevére minden nyelv meghajol és minden nyelv vallja, hogy ő az Úr. Igen, Úr ő, nemcsak a templomban, nemcsak az egyházban, hanem Úr mindenhol és mindig. Az Isten Úrrá tette őt, neki adván minden hatalmat. Uralma kiterjed az egész világmindenségre. Ennek a hitnek engedelmségére kell elvezetni minden embert. Ez a misszió feladata.

Kisebb arányokkal, szűkebb méretekkel nem érheti be a misszió. Ezt a munkát csak úgy tudjuk az igazi perspektívában látni és végrehajtani, ha térben is, időben is szem előtt tartjuk annak végtelen jelentőségét. Mott János, a Missziói Világszövetség elnöke írja „A ma parancsa a keresztyénség világmissziójának“ c. könyvében:

„A keresztyén vallás világmiszziójában semmire sincs akkora

szükség, mint a lehetetlen megvalósítását követelő új parancsra. Avagy nem pontosan ezt a parancsot adta-e ki Jézus, amikor szárnyának eresztette világátfogó programját? Mi, akik arra kaptunk elhívást, hogy az ő világmisszióját vezessük, beérhetjük-e kevesebbel? Azok, akik a keresztyén missziót úgy tekintik vagy úgy kezelik, mintha ez a munka az emberileg lehetetlen birodalmának vakmerő megrohamozásánál kevesebb lenne, azok vagy igen felületesen ítélik meg a nehézségek valóságát, vagy pedig lekicsinylik ennek a vállalkozásnak emberfeletti eredetét és erőforrásait. Felette kívánatos, hogy meglássuk s azután újból és újból demonstráljuk azt a tényt, hogy ebben a felséges munkakörben, amelynek célja, hogy Krisztust az emberekkel megismertesse, megszerettesse s rábírja őket az engedelmességre és arra, hogy a Krisztust kiábrázolják az életben és az emberi kapcsolatokban, könnyebb végbevinni az igen nagyot, a meghökkentően nehezett, sőt még lehetetlen dolgokat is, mint a könnyűt, az egyszerűt, a lehetségest.“

A lehetetlenséget követelő parancs megragadja a képzelőtehetségünket; előszóltja lappangó erőinket; odakényszerít bennünket Isten trónjához zsámolyához. A hősi lelkekre semmi sem gyakorol nagyobb vonzóerőt, mint a nehéz feladatok; s miközben életerőiket működtetik és lelkük izmait megfeszítik, megtapasztalják, hogy természetes képességeiket meghatványozza egy olyan erő, amely nem belőlük ered. Hogy az Isten mire képes, azt csak akkor tudhatjuk meg, ha megpróbáljuk a lehetet-

lenséget megvalósítani. Így volt ez az első apostoloknál, mikor arra a képtelen feladatra indultak, hogy az ókori világot megnyerjék a Krisztusnak. Ezek az első apostolok. Jórészt nem voltak nemesek vagy tudósok, a mai felfogás szerint, de készek voltak mindent kockáztatni. És ahogyan Kagawa T. mondja: „Ha kész vagy érte meghalni, nincs olyan dolog, amit meg ne lehetne csinálni.“ A keresztyénség első századától mostanáig nem szakadt meg azoknak a férfiaknak és nőknek sora, akik életüket sem sajnálták, amikor arról volt szó, hogy Isten országáért tegyenek valamit. Emberbarátok, katonák, államférfiak, tisztviselők, tudományos kutatók, orvosok, a külvárosi nyomortanyák gondozói, tanítók, misszionáriusok — egy dicső hadsereg dobta magát oda királyi módon, hogy a látszólag lehetetlen valósággá válják és Isten uralma megszilárduljon a földön.

Hogy csak egy példát hozunk fel, milyen megragadó az a kép, amelyet dr. Kirk rajzol Livingstone Dávidról, mikor a Rovuma folyón roppant nehézségekkel küzdve törtek utat! Ezt írja dr. Kirk a naplójában: „Dr. L. (Livingstone) igen megbízhatatlan vezető. Sohasem gondol a visszatérésre. Csak azzal törődik, hogy akármekkora kockázattal elérje célját.“ Amikor emiatt szóváltás támadt köztük, mindössze ezt a választ kapta: „Ha semmit se reszkiroznak, semmit se nyerek.“ Dr. Kirk már majdnem azt hitte, hogy Livingstone megbolondult. Ha ez bolondság, akkor adná Isten, hogy átragadjon Krisztus egész Egyházára!“

(A Brit és Külföldi Bibliatársulat egyik jelentéséből.)

Nők a külmisszióban.

(Folytatás.)

Majdnem minden nemkeresztyén országban többnejűség uralkodik. A többnejűséggel együttjár a nők lealacsonyítása. A keresztyénség mindenütt felszabadítja a nőket és ezzel az egész társadalmat magasabb szintre emeli. Indiában és minden mohamedán országban a nők helyzetét még szomorúbbá teszi az, hogy egész életükre be vannak zárva. Indiában, a legszegényebb osztályok kivételével, a nők tíz éves koruktól fogva be vannak zárva a zenánába és legközelebbi családjuk tagjain kívül más férfít soha nem láthatnak. Délindióban 1853-ban egy missziói püspök felesége néhány leányt olvasni tanított; a leányok szülei ámulva kiáltottak fel: „Legközelebb már a teheneket is tanítja majd.” Általában véve a nők Indiában tanulatlanok, tudatlanok, nem érdeklődnek semmi iránt, nincs semmi foglalkozásuk. Betegség esetén nem részesülnek szakavatott kezelésben; a gyermekszülés fájdalmait és kockázatait csak növelik babonás szokásaik. Az indiai kormányzat megszüntette azt a borzalmas szokást, hogy az özvegyet férje halotti máglyáján elégették, de nem tudta csökkenteni az özvegyasszonyok nyomorát, akikből Indiában 25 millió van. Régebben az özvegyasszony nem mehetett férjhez; ezt a korlátozást 1856-ban megszüntették, de az ősi szokás annyira beivódott a lelkekbe, hogy nagy ritkaság számba megy, ha valaki özvegyasszonyt vesz el feleségül még abban az esetben is, ha az özvegyasszony még csak serdülő leány. Az özvegy a család mindenese; azt tartják róla, hogy bajt, szerencsétlenséget visz magával. A gyermekházasság utálatos szokása következtében kislányokat csak csecsemőket férjhez adnak ötven éves, vagy ennél is idősebb férfiakkhoz; ezeknek a szerencsétlen leányoknak egész élete beborult; a gyermekházasság adja magyarázatát az özvegyasszonyok nagy számának. Nagy nehezen létrejött 1891-ben egy törvény, amely szerint a 12 éven aluli nővel kötött házasság érvénytelen, de a törvény végrehajtása sok nehézségbe ütközik. Egészen kicsiny leányokat a szülei eladnak a templomoknak, akik mint az istenség feleségei erkölcstelen életre vannak kárhoztatva. Tegyük hozzá, hogy mindezek a lealacsonyító és meggyalázó szokások valási gyakorlaton alapulnak. Megszünté-

tésük egészen lehetetlen igazabb és tisztább vallás elfogadása nélkül; a keresztyénség emelheti csak fel a nőket elsettségükből s a nők révén a férfiak társadalmát is.

Kínában a lábfej elkorcsosítása a nők elnyomottságának a jele; ezzel a borzalmas szokással rengeteg szenvedés jár. Japánban a nő teljesen függ a férjétől és ezért nem fejlődhetik. A mohamedán országokban — egészen a legújabb időkig — a nőket elzárták a háremekbe; Törökország és Egyiptom gazdag családjaik kivételével nem törődtek a nevelésükkel. A misszionáriusnők is csak igen nehezen tudtak a bennszülött nők közelébe jutni. Hímezést, varrást tanítottak s így vált lehetségessé, hogy a Bibliát tanulják és olvassák.

A zenánában az élet roppant unalmas; minden változatosságnak megőrülnek. Hogyha a misszionáriusné egyszer bejuthatott, várva-várták a látogatásait. A lehetetlenséggel határos azonban, hogy ezzel a módszerrel a keresztyénségre térítsék a nőket, mert a zenánából nem mozdulhatnak ki s ennél fogva nem lehet őket megkeresztelni. De mégis sok előítélet eloszlik, a talajt előkészítik, és a gyermekeknek megengedik, hogy a misszió iskolájába járjanak. A misszionáriusnők a falusi elemi iskolától a főiskolásokig mindenféle típusú iskolát állítottak és vezetnek. Magasabb fokú oktatásban jórészt a bennszülött keresztyén családok gyermekei részesülnek, akikből tanítók, ápolónők, orvosnők lesznek, de a többségük keresztyén feleség és családanya lesz és így építenek keresztyén otthonokat.

A misszió korán észrevette már, hogy a munkamezőn igen nagy szükség van orvosi munkára. Amikor az orvosi pálya Európában és Amerikában a nők számára is megnyílt, az orvosnők között mindjárt akadtak, akik a missziói munkába álltak. Ma már mindenfelé jól rendezett női kórházak vannak a missziókban s ezek kézzelfoghatóan bizonyítják azt a magasabb színvonalat, amelyet a keresztyénség ad a nőknek. Azelőtt nem sokat törődtek a nők egészségével, de még az életükkel sem. A misszionáriusnők erős befolyását mutatja egy hindunak következő nyilatkozata: „Nem igen félünk iskoláitoktól, mert nem vagyunk kötelesek gyermekeinket hozzátok küldeni. Nem igen

félünk a prédikálástoktól sem, mert nem vagyunk kötelesek meghallgatni. De félünk asszonyaitoktól és orvosaitoktól, mert orvosaitok belopóznak a szívünkbe, asszonyaitok a családjainkba, s ha egyszer a szívünket meg az otthonunkat megszerztétek, mi marad nekünk?"

Jelenleg a helyzet az, hogy Indiában ezer közül hét, Kínában ezer közül egy nő tud olvasni. Indiának és Kínának rengeteg néptömegeiben a haladás magától értetődőleg lassú. Másfelől a keresztyén indiai és kínai nők teljesítményeikkel mutatták meg, hogy mire képesek mint tanítók, orvosok, evangélisták. Másokban nagy szervező és vezető tehetség nyilvánult. Annak is sok bizonyítéka van, hogy a haladásra nemcsak képesek, hanem megvan bennük a haladás utáni vágy is. Ázsia nagy

népei között mindenféle sok leányiskola keletkezik, szinte gombamódra szaporodnak. Vannak vidékek, ahol öt év alatt a leányiskolai tanulók száma megkétszereződött.

Ha Ázsiában aránylag igen kevés is még a tanult nők száma, annyi kétségtelen, hogy a multban soha nem volt ehhez fogható megmozdulás. Kínában és Indiában vannak a nők között nyilvános szónokok, vannak újságszerkesztők és írók. Ez az ébredés főleg a misszió munkájának köszönhető. És a misszió munkájára ma is szükség van, talán égetőbb szükség mint azelőtt. Mert ezt az ébredést, ezt a mozgalmat irányítani kell, máskülönben a régi vallásos szankciók elmúlása végzetes következményekkel fog járni ezeknek a népeknek erkölcsi és társadalmi életére.

Egy ajánlatot teszek.

Pál apostol a keresztyénségről azt mondta Agrippa királynak (Ap. Csel. 26, 26): „Nem valami zugolyában lett dolog ez,“ vagyis nem valami csekély, eldugott, pitye-potyva ügy. Jézus Krisztus sem annak szánta. Az egész világra szóló dolog ez, a legnagyobb és legéletbevágóbb üzenet és parancs. Még aki valamelyik zugolyában dolgozik is a világnak, az is kell, hogy ezt tudja. Csak akkor lesz lelkes apostola, munkása, az Úrnak hű és érdemes szolgája. Ezekben a napokban indul meg a legtöbb helyen az elevebb egyesületi élet; az iskolák a városokon most nyitják meg az iskolai évet, faluhelyen is most, a gazdasági munkák nehezebbik részének elvégzése után indul meg erőteljesebben a tanítás. Talán a templomba járás is javul. Érdemes tehát elgondolkozni azon, hogy mit kellene tenni, hogy Isten országának a munkáját előmozdítsuk.

Az embernek van két-három ismerőse, esetleg több is, akikkel néha-néha összejön. Az ilyen kis összejevetelt megilletethné bizonyos körülmények között a „sejt“ elnevezés is. Mert tudjuk, hogy a mai világban az eszmeváltó és eszmeelterjesztő köröket sejteknek is szokták hívni. A mi Urunk Jézus is tud ilyen keresztyén sejtekről s ezt a vázlatrajzot találjuk tőle Máté 18, 20: „Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük.“ Milyen jó lenne, hogy ahol két vagy három evangélikus keresztyén ember összejön, eszükbe vennék Krisztus Urunknak ezt

a mondását s beszélgetésük úgy terelődne, mint olyanoké, akiknek Ura ott van köztük s megtárgyalják az Ő dolgait, mert hiszen kézenfekvő, hogy Őt főleg ez érdekli: az Isten országa s ennek a munkája, ennek a munkásai s ezeknek a munkásoknak a tervei, beszámolója.

Kétszáz esztendővel ezelőtt, pontosan 1700—1760-ig élt egy német gróf, Zinzendorf Miklós. Szászországi birtokán, Herrnhutban, letelepítette a menekült Morva Testvéreket, ezeket kisebb imakörökbe csoportosította. Ezzel megalakította a világ legmunkásabb missziói lelkületű közösségét. Wesley (1703—1791) Angliában átvette Zinzendorf módszerét és a methodista „osztályok“ meglevénítették Anglia szellemi életét.

A villanyos akkumulátor ereje annál nagyobb, minél több elemet kapcsolok össze. Egy sötét helyet, amely közvetlenül nem kaphat fényt, annál erősebben meg tudok világítani, minél több tükörrel vetítem rá a fényt. Így vagyunk a közbenjáró imádsággal, a munkásokért való könyörgéssel és esedezéssel is. Minél több imakör esedezik a misszió munkájáért, Isten országának terjedéséért, annál hathatósabb lesz az ima ereje. A kábeldrót minél több szálból van fonva, annál nagyobb energiát tud továbbítani. Előfordulhat, hogy már csak egyetlen szál hiányzik, hogy valahol, ahol szükség van rá, a kellő energia rendelkezésre álljon és a gépezet elindulhasson. Egy hívó léleknek, egyetlen kis imacsoport-

nak a hűsége eldönthet egy egész hadjáratot az Isten országában.

Pál apostol a leveleivel azt akarja elérni, hogy szerte a világban keletkezzenek és munkálkodjanak ilyen imádkozó csoportok. Ezzel fokozni akarta az egész missziói munka lendületét és átütő erejét, a saját magáét is. „Kérlek titeket atyámfiai, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt“ (Róm. 15, 30); „Az imádságban állhatatosak legyetek... imádkozván egyszersmind mi értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját“ (Kol. 4, 3); „Imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék“ (2. Thess. 3, 1).

Isten országának minden munkájára és munkására óriási jelentősége és hatása van a magános és közös könyörgéseknek. Tapasztalat bizonyítja, hogy ahol csak egyetlen hívő is szívén viselte a missziói munkáért való esedeztést, lehetővé vált apró helyi csoport alakulása.

Ajánlatom e sorok olvasóihoz az, hogy rendszeresen, vagyis meghatározott napon és lehetőleg meghatározott órában imádkozzanak a misszióért és a misszionáriusokért, különösebben Kunos Jenőért, családjáért és munkájáért is. „Ezekről gondolkodjatok“ (Fil. 4, 8).

Imádságok:

Mindenható Isten, Tőled száll alá minden jó és tökéletes ajándék. Segítség nélkül minden munka elégtelen és kegyelmed nélkül minden bölcsesség hiábavaló. Anyaszentegyházad minden missziói társulatának add Szentlelked vezérlését és erejét, hogy Annak megvilágosítása és kormányzata alatt növelhessék dicsőségedet és építhessék országodat. A mi Urunk a Jézus Krisztusért. Ámen.

Apróságok — a gyermekeinknek.

Kínában egy fiatalember egy kitépott lapot talált az utcán. Elolvasta. Egy valakiről szólt, akit keresztre feszítettek s aki imádkozott Istenhez azokért, akik megfeszítették. Ez a fiatal kínai nem nyugodott addig, amíg rá nem jött, hogy a kitépott lap az Újszövetségből való s nemsokára a keresztyén misszionáriusoktól egy Bibliát vett. Abból olvasott Jézusról, akit Isten küldött, hogy megváltsa a világot. Ez a történet olyan nagy hatással volt rá, hogy Jézus Krisztus követőjévé lett s később odaszentelte életét Krisztus szolgálatára mint benn-

Urunk Istenünk! Áraszd ki kegyelmednek gazdagságát a misszionáriusokra. Hogy örvendezzenek Tebenned, hogy állhatatosak legyenek a hitben, buzgók a szolgálatban. Éreztess velük mindenütt és mindenkor, hogy nem hagyod el őket, együttmunkálkodsz velük, gondot viselsz róluk. Adj nékik a szolgálatukban békességet. A mi Urunk a Jézus Krisztus által. Ámen.

Oh Isten! Te vagy az olthatatlan lánggal lobogó hősie szeretet. Újítsd meg bennünk napról napra az erős lelket, hogy ne riadjunk vissza semmi nehézségtől, ne hátráljunk meg semmi akadály előtt, ne vonakodjunk semmi áldozattól amikor a te szent akaratodat kell cselekednünk és a te parancsodnak kell engedelmeskednünk. Mert csak így leszünk méltók azokhoz a bátor lelkekhez, akik a multban és a jelenben mindenüket latba vetették és kockáztatták feltétlen engedelmeskedésükben, teljes odaadásukban s akikre a túlvilágon az örök mennyei korona ragyog. A mi Urunk a Jézus Krisztus által. Ámen.

Kegyelmes Istenünk! Atyai gondviselésedbe ajánljuk mindazokat, akik szerte a világon a te tiszta idéget hirdetik. Védelmezd meg őket minden veszedelemtől utazásaikon és munkahelyeiken. Adj nékik munkájukban bölcseséget és józanságot. Adj nékik sikereikben alázatosságot, csüggedés idején reményt, csalódásokban kitartást, az üldöztetésekben hűséget. Plántálásukra és öntözésükre te adj növekedést; az ő munkájuk által is gyűjtsd magadhoz a pogányok sokaságát és a keresztyén országokban is térítsd azokat, akik nem törődnek ilyen nagy üdvösséggel, amelyet egy szülött Fiad szerzett. Hogy szent neved dicsőíttessék és országod gyarapodjék. A mi Urunk a Jézus Krisztus által. Ámen.

szülött prédikátor Észak-Kínában. Az utcán felvett kitépott lap volt az eszköz, amellyel Isten ezt a fiatalembert Jézus Krisztus hűséges szolgájává tette. — Hajdanában a zsidó ember ha látott a földön papirdarabot nem hagyta ott, hanem felszedte, mert hátha Isten neve van a papírra írva. A zsidó ember nem tűrhette volna el, hogy Isten nevét lábbal tiporják. „Szenteltessek meg a te neved!“ Bizony ezt a kérdést nekünk is nagyon komolyan kell vennünk s első sorban nekünk kell azt megszentelnünk.

Tan-meí és a jó Pásztor.

Írta: Weite Fahrt.

Fordította: Zarándi Attila.

Kínai gyermekek állnak és várnak a missziói állomás kapuja előtt. Nem csöndesek és türelmesek, hanem sokat kiabálnak. A kapunak végére is meg kell nyílnie, mert már rég itt van az ideje a gyermek-órának. A misszionáriusnő még mindig nem jön kinyitni?

Ketten állnak oldalt: Tan-meí és Tai-sao. Tan-meí ma jön először. Kissé félénken néz maga körül, de vidám várakozás ragyog szeméből. Mit él át majd itt?

A misszionáriusnő végre megjelenik a kinyitott kapu alatt és bebocsátja a gyermekereget. Tan-meí a nagy Tai-sao mögött halad, aztán áhítatosan ül sok más gyermek között a fehérremszelt teremben. Türelmesen vár, mi következik.

Ó — most egy éneket énekelnek. A kis emberek hatalmasan kiabálnak és sokszor mellévágnak, de olyan komolyan veszik. Tan-meí is megpróbál néhány hangot és majdnem helyesen hangzik. Második, harmadik ének következik, hiszen a kínai gyermekek nagyon szívesen énekelnek. Aztán hirtelen csönd lesz. Mindnyájan fölállnak. A sötét fejek lehajolnak összekulcsolt kezükre és most a misszionáriusnő hangja zeng át a helyiségen: „Óh Jézus, térj be hozzánk, jöjj közénk...”

„Imádkozik“, — susogja Tai-sao magyarázólag szomszédjának. Az kételkedve néz előre. Imádkozni? Hiszen bálvány sincs a helyiségben; hogyan lehet itt imádkozni?

A kérdés még foglalkoztatja néhány percig, de aztán mohón figyel a misszionáriusnő beszédére. Ugyan ki beszélt el valaha is történetet a kicsi Tan-meínek? Egy ember se. Otthon a sötét lakásban anyja csoszog ide-oda és ha egyszer megnyitja száját, csak gonosz szavak jönnek ki rajta.

Most pedig Tan-meí egy történetet

hall. De még milyet! Az elveszett juhát kereső pásztorról szól. Tan-meínek sejtelve sincs arról, ki a jó Pásztor, de egyet tud: jó Pásztornak kell lennie. Szüntelenül nézi a pásztoralakat a tarka képen, amelyet a misszionáriusnő mutat az elbeszélés után. „Az az Úr Jézus“, — magyarázza Tai-sao buzgón, — „Ő is szeret bennünket“. De mindjárt elcsöndesül, mert most énekelik a záró éneket és azután jön az ünnepélyes pillanat, amikor a misszionáriusnő imádkozik. Tan-meí jól figyel és a most hallottak megvidámítják szívét. A misszionáriusnő a jó Pásztorhoz imádkozik és minden kínai gyermeket az Ő szívére helyez. Az ember tehát imádkozhatik a jó Pásztorhoz, az Úr Jézushoz. Vajjon mindenki megteheti-e ezt, vagy csak a fehérek?

Tai-sao persze tudja ezt. „Mit, csak a fehérek?“ — mondja méltatlankodva. „Nem, nem, mindenki jöhet Hozzá. Gondold csak el Tan-meí, mi gyermekek is.“

Tan-meí boldogan térdel le odahaza egy sarokban és a kínai gyermek életében először imádkozik a megáldásra mindig kész nagy Gyermekbaráthoz. Tan-meí egész röviden és félénken imádkozik, de sötét szeme örvendező várakozásban ragyog.

A misszionáriusnő nem is sejtí, hogy valahol sötét sarokban egy kínai kisleány első imádságát mondja. Valaki azonban tudja: a nagy Gyermekbarát. A misszionáriusnő még egyszer szívére helyezi az összes, ma előtte ült gyermekeket. Imádkozik a kicsi Tan-meíért, a kezdőért is. A jó Pásztor pedig meghallgatja az imádságot, csöndesen és észrevétlenül utána megy minden kínai gyermeknek. Egyet se felejt el, a kicsi Tan-meit se. Amit imádkozva rábíztak, azt nem engedi magától elszabadulni; megtartja erős pásztorkezében mindörökké!

H I R E K

Afrikai vértanuk keresztje.

G. A. Gedat: Wunderwege durch ein Wunderland c. könyve nyomán.

Az ugandai keresztények egy délután kivitték a mezőre, ahol sás és bozót között egyszerű kőkereszt áll. Ötven év előtt ezen a helyen ifjú fekete keresztények seregei haltak vértanúhalált a kegyetlen Mwanga király hóhérainak keze alatt. Ez a király céljául tűzte ki, hogy a kereszténységet kiirtja országából. Ami kegyetlenséget egy afrikai zsarnok elkövethetett, az mind megtörtént. A fiatal emberek pedig ajkukon Istent dicsőítő énekekkel haltak meg és győzték le az Úr Krisztusért osztályrészükül jutott gyötrelmeket. A király pedig e vérfürdő által elvesztette leghívebb embereit. — Krisztus mégis győzött, mert ma Uganda nemcsak Afrika leggazdagabb és legjobban fejlődött vidékeinek egyike, hanem egyike amaz országoknak, amelyben az evangéliumot a legretéljesebben képviselik és hirdetik.

A misszió sánc a bolszevizmus ellen.

A bolszevizmus helyesen ösmerte föl Krisztus egyházának erejét. Egy kínai bolszevista ezt írta a Nanyungi orvosi missziói állomás falára: „Amíg Krisztus Kínában van, addig nem győzhetünk.“

Önálló afrikaiak.

Egy afrikai keresztényen Kenyában azt mondta az egyik misszionáriusnak: „Mivelünk is úgy van, mint a tehénnel és borjával. Az idő eljön, amikor a tehén kénytelen borját eltaszítani magától, hogy leszoktassa a tejivásról és segítsen neki a fű, evésének megkezdésében. Mi már annyira jutottunk, hogy fűvet eszünk és többre becsüljük a fűvet a tejnél, vagyis a keresztények függetlenné lesznek a missziótól.“

Ime a pogányság!

A Vandsburgi Misszió egyik testvére írja Sinpingből (Kína): Az anya betegesen feküdt egy családban. Vak jövőmondónál keresett segítséget. Ez azt mondta neki, hogy egyik gyermekét elevenen el kell ásnia, hogy ne haljon meg. Hároméves gyermekét rendelte erre a sorsra. Egy koldusnak pénzt adtak és az vitte véghez a rémtettet.

Egy japán biznyságtétele.

„Tanulmányoztam a kereszténységet, hogy hibát találjak benne. Krisztusnak és tanításának alapos tanulmányozása után se voltam képes egyetlenegy hibát találni; de Krisztus ezer hibát mutatott meg bennem és most arra van szüksegem, hogy életemet egészen Neki adjam.“

A konyhaisten.

A pogány istenséget meg lehet csinálni és rá lehet szedni. Bizonyíték erre a konyhaisten. Minden kínai háznak megvan a konyhaistene, másnéven a tűzhely szelleme. Ez az isten fölszáll a mennybe a kínai újévet megelőző éjszakán, hogy a fölsőbb istenséget tudósítsa a házbeliek életéről. Önmagában rokonszenves gondolat, erkölcsi komolyságot árul el. A ház lakói azonban befolyásolhatják. Ha olyasmit tesznek a házban, amit a konyhaistennek nem kell látnia, bekötik a szemét és így nem látja. Ha valami ocsmányságot beszélnek, amit nem kell hallania, fülét viaszszal beragasztják és így nem hallja!

A világ vallásainak statisztikája.

A föld összes lakossága egy új statisztika szerint kereken 2122 millió emberből áll. Ebből 398 millió katolikus, 201 millió protestáns, 161 millió görögkeleti, 9 millió más keresztény. A hithű zsidók számát 16,891.000-re becsülik, a mohamedánokét 296 millióra, a hindukét 252 millióra, a buddhistákét 181 millióra, a shintoistákét 18.8 millióra és más keletázsiai vallások követőit 393 millióra, míg a többi pogányok számát 115.8 millióval, a felekezetnélküliekét 77.7 millióval vesszük fel. A felekezetnélküliek közé számítjuk azokat is, akikről közelebbi adatok hiányoznak. Viszonyszámokban kifejezve a katolikusokra esik 18.8%, a protestánsokra 9.5%, görög-keletiekre 7.6%, a többi keresztényekre 0.5%, az összes keresztényekre tehát 36.4%-a a föld népességének; a mohamedánokra 14%, a hindukra 11.9%, a buddhistákra 8.6%, a shintoistákra 0.9%, a keletázsiai vallásokra 18.5%, a többi pogányokra 5.4%, a hithű zsidókra 0.8%, a felekezetnélküliekre 3.6%.

Zarándi Attila.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. október 23-tól november 22-ig beérkezett összegekről:

Tagdíjak: 1941—42-re: Loyczell Árpádné Bpest 5 P. 1941—43-ra: özv. Both Jánosné Bpest 3 (3), Solti Károly Cinkota 3 (3), Dovaly József Pitvaros 3 (3) P. — 1942—43-ra: Orosházáról: Tóth László 6 (2), özv. Fekete Istvánné 2 (2), Evang. Nőegyesület 6 (2), özv. Asbóth Józsefné 2, 11-ik ker. Luther Szövetség 6 (2), Németh János Celldömölk 2 (2), Reizinger György Lajoskomárom 2 (2) P. — 1942—44-re: Orosházáról: Berta Andrásné 3 (3), Kiss József Mezőberény 3 (3) P. — 1943-ra: Budapestről: Zulauf Henrik 3 (2), özv. Horváth Árpádné 3 (1), Schmidt Testvérek 3 (2), György Hugó 3 (1), di Gléria Antal 3 (2), Zarándi Attila 3 (1), Galbács István 1 (1), Dr. Mády Zoltán 3 (1), Szép Sándorné 3 (1), Stadtrucker Gyula Dunaszerdahely 3 (1), Mekis Ádám Békéscsaba 3 (1), Sopronból: Dr. Karner Károly 3 (1), Dr. Deák János 3 (1), D. Dr. Pröhle Károly 3 (1), Páparól: Bácsi Sándor 3 (1), Bárány László 3 (1), Bertha Benő Sárvár 3 (1), Schranz György Szentés 1 (1), Mezőberényből: 11. ker. Evang. Egyház 3 (1), Biszkup Ferenc 3 (1), Monorról: Dr. Kell István 3 (2), Benda Sándor 1 (1), Mohr Gedeon Kassa 1 (1), Nyirő József Szentgotthárd 3 (1), Erdős János Magyaróvár 3 (1), Terei Endre Rozsnyó 3 (1), Tóth Lenke Győr 1 (1), Kriszt Péter Tiszaföldvár 3 (1), Varga Gyuláné Kispeszt 2, Evang. Nőegylet Hatvan 3 (1), Sopronbámfalváról: Evang. Egyház 3 (1), Pröhle Károly 3 (2), Túrmezei János Gérce 3 (1), Molitorisz János Celldömölk 3 (1), Ziermann Lajos Sopron 3, Evang. Nőegylet Pápa 1 (1), Szabó Antal Tokorcs 1 (1), Cséry Lajos Dombóvár 3 (1), Lipták Gábor Szeged 3 (1), Németh Sándor Ostffyasszonyfa 1 (1), Szabó Józsefné Mezőtúr 3 (1), Dr. Füredy István Csorvás 1 (1), Diósgyőrből: Moravcsik Sándor 1 (1), Evang. lelkesi hivatal 1 (1), Evang. Egyház Sajókaza 1 (1), Evang. Egyház Csákvár 1 (1), v. Berkényi Ede Ecsény 3 (1), özv. Szemenyei Bálintné 1 (1), özv. Kochán Mátyásné Pitvaros 1 (1), Luthár Ádám Battyánd 3 (1), Pavlik Ferenc Bonyhád 3 (2), Sikter And-

rás Soltvadkert 3 (2), Czelder Valéria Rimaszombat 1 (1), Benzing István Monor 3 (2) P. — 1943—44-re: Danhauser Rezső 5 (1), Fábíán Imre Sárszentlőrinc 6 (2) —.

Offertorium: Bpest, Üllői-úti külm. órák 27, Gérce (aratási) 19.61, Magyarboly 7.20, Békéscsabai konferencia 100, Tótkomlói evangélizáció 56.28 P.

Adományok: Bpestről: Dr. Molnár Gyula 5, Schulek Dóra 10, Galbács István 2, özv. Máthé Antalné Komárom 4.90, Pröhle Károly Sopronbámfalva 5, Evang. Nőegylet Orosháza 2 P.

Gyermekszövetség: Szakács László útján Soltvadkert 60, Sárvári népiskola 3 P.

Perselygyűjtés: Bpestről: özv. dr. Várady Elekné 5.62, Kóhler Jolán 60, Majláth Imréné 13.90, Evang. Egyház Domony 18.11, Péteri Sarolta Léva 3 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Mállyusz Tibor Kispeszt 5, Pochner Béla Bánaszállás 2, „Atom“ Mezőnagymihály 8, Bpestről: özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, P. Roth Lórádné 15, özv. Moráth Istvánné 6, Homola Teréz Kassa 5, Sághy Jenő Balatonszárszó 3, özv. Kertész Lajosné Várpalota 3, Tóth László Orosháza 6, Zalán Frigyes Aszód 10, Gerth Hermin Klotildiliget 3 P.

Rokonnépek missziójára: Sághy Jenő 3 P.

Cél megjelölése nélkül: Benkovits Sándorné Fót 2, Kohlmann Margit Kiskúnhalas 3 P. — Használt bélyeget küldött a Tiszai Evang. Egyházkerület.

Többeknek kérdésére közlöm, hogy a tagdíjak nyugtázásánál a zárójelben feltüntetett összeg a Missziói Lapok előfizetésére szolgál.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1943. november 22.

Csekk számla: 161188.

Rimár Jenő
pénztáros,
VI., Főthi-út 22.